Alexander Hausvater

LUDI

roman

Prefață de
Varujan Vosganian

INTEGRAL

Prolog

Un scriitor, un roman și protagonistul lui. Va reuși oare autorul să iasă din starea de blocaj pentru a putea scrie? Numele personajului e Ludbert Keller, zis și Ludi. Numele autorului e Edwin Gotsche.

Sunt un personaj dintr-un roman care încă nu a fost publicat. Spun asta și oftez. Îmi petrec zilele prins între două coperți grele, ca într-o roată din evul mediu. În întuneric respir praf în sertarul unui birou care nu a mai fost curățat de ani buni. Biroul aparține creatorului meu. El m-a conceput, el mi-a dat viață și asta chiar fără partener de sex, iacă așa, de unul singur. În fiecare seară, după ora opt, el intră în cameră ca o stafie. Încuie ușa cu cheia, apoi descuie sertarul cu o altă cheie, una micuță dintr-un metal care lucește în întuneric. Apoi scoate cu grijă manuscrisul din sertar și îl pune pe masă. Apare și un stilou care e umplut dintr-o sticluță cu cerneală neagră, care pare să nu se golească niciodată.

Eu m-am născut pe o hârtie albă, trasat de o peniță de aur, acum 15 ani. Era o toamnă aurie

cu o ploaie de frunze îngălbenite, care se desprindeau de ramurile copacilor într-un zbor lin și liniștit. După ce a încheiat primul capitol, autorul s-a împotmolit. Nu-i venea în cap un nume potrivit pentru eroul lui. Adică, pentru mine. Zăpada era deja de-o palmă, când, după multe nopți nedormite, și-a notat în sfârșit două nume. Primul era Eberhard, precum porcul mistreț. Probabil ăsta i-a venit în cap pentru că la naștere am cântărit mai mult decât orice alt prunc născut în oraș vreodată. Celălalt nume era Morgan, adică magicianul, deoarece eu m-am născut cu un destin bine determinat să produc o serie întreagă de minuni, ca nimeni altul înaintea mea. Cât despre numele de familie, nu i-a luat autorului prea mult timp de cumpănă. În orașul în care locuia de multe generații, oamenii obișnuiau să fie numiți după meserii. Zimmermann era tâmplarul, Richter, judecătorul, Koch, bucătarul, Schneider, croitorul, Bauer, fermierul, Becker făcea prăjituri, Fischer vindea pește, Schaefer păștea oile și Koehler vindea cărbune pentru foc. Pe loc i-a venit autorului în cap să-l facă pe tata comerciant de vin. Era proprietarul unei mici crame în care vindea vinuri de pretutindeni, așa că l-a numit Keller, Rupert Keller. Cât despre mine, era cât pe ce să mă numească Eberhard, când, într-o noapte fatală, autorul tocmai ațipise cu capul pe masă. Se pare că în acel moment apăru un musafir. Era un uliu cenușiu care ateriză pe pervazul ferestrei. Era acoperit de zăpadă și dârdâia de frig. Începu

să deseneze cu ciocul său încovoiat ceva pe fereastră. Părea straniu, de parcă uliul îndeplinea o misiune sfântă. După ce termină, nu mai zăbovi nici o clipă. Bătu cu ciocul în geam și își luă zborul. Autorul s-a trezit, s-a frecat la ochi și pe loc a descoperit ceva scrijelit pe geamul înghețat. Era portretul meu la naștere. Dedesubt era numele meu. De atunci sunt Ludbert, Ludbert Keller. Ludi, pentru prieteni și dușmani.

Au trecut mulți ani de atunci. 15, 20, cine mai numără! Manuscrisul a ajuns la pagina 151 și acolo a încremenit. De opt luni autorul nu mai avansa. Parcă fusese condamnat la neputință. Se așeza seară de seară în fața manuscrisului, scria, rescria, schimba un cuvânt cu altul, adăuga aici un adjectiv, acolo un nume propriu, dar, de fiecare dată când ajungea la acea pagină blestemată 151, revenea la început și corecta corecturile proaspăt făcute. Și eu înnebuneam de curiozitate. La acea pagină aveam cam 30 de ani, dar tot nu știam unde mă va duce destinul. Mă tortura gândul că îmi cunoșteam în detaliu traseul meu până la vârsta de 30 de ani, dar nimic după. Îmi venea să țip de cum îmi vedeam creatorul așezându-se la masa de lucru. „Ei, ce se va întâmpla cu mine? Mă voi realiza? Voi deveni un om împlinit sau un sărman netrebnic ca majoritatea oamenilor din oraș?" El nu-mi auzea țipătul și chiar dacă l-ar fi auzit, tot nu ar fi răspuns, altfel nu i-ar fi luat 17 ani să scrie 151 de pagini.

Printr-o crăpătură din sertar îmi văd creatorul plimbându-se prin cameră de la un perete la altul. Îl urmăresc cum își tot freacă mâinile, ca și cum, o dată încălzite, se vor apuca să aștearnă pe hârtie noi întâmplări nebănuite, care îi vor uimi profund pe cititori. Și uite așa, fără nici o ezitare, el se va așeza la masa de scris ca să mă trimită pe drumuri noi, drepte sau întortocheate. Eu unul speram să pășesc pe ele asumându-mi un destin ca nimeni altul. Ludbert Keller, zis Ludi, băiatul celui de care toți bețivii orașului depindeau, speram eu, va deveni o legendă, un mit, cineva de neuitat ca Rasputin sau Frankenstein, Frizerul de pe Fleet Street sau Ștrangulatorul din Boston, Dr. Jekyll, Mr. Hyde sau Dracula. Doar că ăștia erau creaturile diavolului, iar eu mă uitam în oglindă și mă vedeam ca un erou al binelui, cum au fost Siegfried, Martin Luther sau războinicii care s-au răsculat împotriva romanilor cu multe secole în urmă.

Autorul meu, Edwin Gotsche, era incapabil să-și trezească personajul dintr-o somnolență creativă, care părea din ce în ce mai mult un somn pe veci. Gotsche era o uscătură de om de peste un metru 90, puțin adus de spate, se mișca greoi, ca și cum corpul nu asculta de ordinele creierului. El tot traversa camera dintr-un capăt la celălalt, fără motivație și fără o direcție anume. Pe deasupra mai era și miop. Ochelarii cu rame groase negre îi îngropau ochii, care dispăreau ca și cum nu ar exista sau, din contră, deveneau vii

și se lărgeau grotesc în funcție de lumină. Privea printre gene suspicios la tot ce-i tulbura liniștea. Purta numărul 50 la pantofi, așa că se mișca ca și cum ar merge pe schiuri. Orișicum, ai fi avut nevoie de un binoclu ca să-i vezi fața, care era atât de departe de pământ, încât părea că atinge stelele pe cer. Avea o voce adâncă, cu care fredona la nesfârșit un cântec straniu. Îi schimba cuvintele de fiecare dată când se punea pe cântat. Cu timpul, am realizat că el, de fapt, invoca zeii inspirației ca să-i vină în ajutor.

Cine eram eu? Eram eroul imaginației sale, dar, în același timp, prizonierul unei minți blocate. Cât despre ceilalți din familia lui, să mă bată cel de sus, dar nu știam o iotă. Bănuiam o soție și o fată, după voci și zgomote. Ei nu aveau voie să intre în camera lui de lucru. Era domeniul lui și numai al lui. Când, seară de seară, descuia ușa, se grăbea s-o închidă în urma lui și s-o încuie de două ori, ca și cum un val de nomazi curioși ar năvăli să dea foc celor 151 de pagini, care pentru el valorau cât o viață. Aducea cu el un miros de castane prăjite, și nu de tutun, asta deși nu-l vedeai vreodată fără pipa lui în gură. O pipă pe care nu avea s-o aprindă niciodată. Parcă păstra tutunul pentru ziua glorioasă în care va termina romanul. Pentru mine, existența lui se limita la serile când îl vedeam în birou. Ce făcea în restul zilei mi-era complet necunoscut. Câteodată uita să încuie sertarul, atunci ieșeam din celula mea ca să-i inspectez camera, spațiul vital al unui om

de care depindeam în totalitate. Era mobilată sumbru și modest, în stil luteran, fără culoare și fără ornament. Un pat de campanie, o bibliotecă cu volume vechi, un orologiu care spărgea tăcerea la fiecare oră, un dulap, un bufet lung pe care erau expuse o varietate de obiecte din alt veac, oale, veselă de lemn și ceramică, un schelet, instrumente medicale, agricole și de construcție și câteva obiecte care reprezentau o enigmă pentru mine. Mai era și o chiuvetă cu sticle de spirt pe margine și o sumedenie de prosoape albe. Cât despre bibliotecă, predominau cărțile de anatomie, dar și altele învelite cu grijă în piele, pe care se citeau titluri în latină și greacă. Nu știu de ce, dar mi-am spus că Gotsche era doctor. Așa se explică lungile ore de absență din timpul zilei. Poate lucra la un spital unde repara oase sparte, cartilagii rupte, intestine sfârtecate, artere secționate și abdomene tăiate. La chiuvetă își spăla mâinile cu alcool, cu mare înverșunare. Ai zice că voia să scape de un miros anume, poate cel de corpuri umane în putrefacție sau de cadavre.

Gotsche era un tip precis și pedant. El urma același ritual în fieare seară. După ce se spăla cu alcool, scotea din dulap un halat lung, lucios, dintr-o mătase care strălucea în culori diferite în funcție de lumină. Apoi deschidea perdelele grele de velur de la fereastră, aprindea 2-3 lumânări și le așeza pe birou. Abia atunci, cu încetinitorul, deschidea sertarul și punea manuscrisul mult iubit pe masă cu o grijă asemănătoare mamei

care-și spală pruncul. Nu-l deschidea imediat, doar se legăna cu ochii închiși în față și în spate ca evreul la rugăciune. Câteodată își scotea pantofii și pășea pe loc. Picioarele se mișcau ca și cum ar pleca spre alte meleaguri ca să întâlnească alți oameni cu care să intre în altfel de relații. Deschidea manuscrisul numai în momentul în care era gata să scrie. Atunci fluiera ușor ca o pasăre în zbor spre un cuib unde era așteptată de o întreagă familie înfometată. De cele mai multe ori manuscrisul rămânea închis. Atunci Gotsche trecea la măsuri extreme. Își scotea din buzunar un briceag, îl deschidea și cu o mișcare de chirurg și-l înfigea adânc într-un deget. Sângele îl amesteca cu cerneala, ca apoi să-și aștearnă gândurile pe albul hârtiei. Dacă nici asta nu funcționa și povestea tot nu avansa, Gotsche își deschidea pantalonii, își lua mădularul între degete și se masturba ușor ca o încântare divină. În cele din urmă ejacula îndelung în călimara cu cerneală. Probabil spera ca din sperma lui să crească un copac minunat, de care erau agățate personaje complexe, excentrice, surpinzătoare și mai ales arhi-senzitive. Bărbați, femei, îngeri și diavoli, când frumoși când desfigurați. Unii, îmbrățișând trunchiul copacului, urcă până în nori, în timp ce alții coboară și dispar sub pământ. De cele mai multe ori, Gotsche, cu mâinile încrucișate pe piept, se tot holba la peretele de cărămidă din fața lui până ce ațipea răsuflând zgmotos pe nas. Apoi se trezea abrupt, ca și cum pagina 151 îi apăruse în

vis, deschidea manuscrisul la o pagină oarecare, o scotea din clasor ca s-o copieze cuvânt cu cuvânt pe o foaie albă, cu mare atenție, ca și cum ar fi fost un caligraf care transcria un document vechi și prețios. De fapt, el copia aceeași pagină de mai multe ori, ca și cum voia să se autopedepsească. Așa cum face profesorul cu un elev recalcitrant care și-a neglijat temele de casă.

Prin crăpătura sertarului, eram martorul transformării acestui om care m-a creat. Sub ochii mei îi creștea părul alb, ridurile de pe față se adânceau, spatele se încovoia tot mai mult și, mai întâi, mânile, apoi tot corpul, începeau să tremure. Ba, mai mult, într-o noapte fără inspirație s-a ușurat în pantaloni. Dimineața s-a trezit ud și frustrat de faptul că romanul acesta, care trebuia să fie comoara lui supremă, va ajunge să-l distrugă. Cu toate acestea, nu abandona, probabil era terorizat că, o dată cu terminarea romanului, i se va sfârși și propria viață. Într-una din zilele astea, chiar mi-am spus că Gotsche era deja mort. Gândul ăsta mi-a venit când și-a vârât degetele în sertar, am văzut că unghiile i se lungiseră ca la un mort. Dar, dacă într-adevăr a murit, cu siguranță că nu fusese îngropat împreună cu romanul lui, care se oprise la pagina 151.

Din păcate, Gotsche nu trăia o viață normală, nici pomeneală. Iată ce i s-a întâmplat într-o noapte cu lună plină când, iritat de lipsa de inspirație, a rupt pagina 88 într-un atac de furie. Apoi a ars hârtia în coșul metalic de gunoi, care își făcea

veacul sub masa de lucru. Ei bine, focul nu s-a oprit, a continuat să ardă pe tot parcursul nopții și a ars tot așa șapte zile și șapte nopți la rând. Într-o altă noapte, era în luna mai, un liliac a intrat prin fereastra deschisă. A zburat prin cameră, apoi a aterizat pe capul scriitorului care copia încontinuu pagina 88. În acel moment nota incidentul despre mine, de la școală, cum mă tăvăleau colegii în noroi. Își băteau joc de un biet invalid, râzând cu poftă la fiecare încercare a mea de a mă apăra. Liliacul a zburat în picaj și i-a atacat pe răufăcători, luându-i de păr și forțându-i să se pună în genunchi în fața mea. La fel făcuseră ei cu mine. Inima mea jubila. Mai era și incidentul de anul trecut. O furtună groaznică lovise orașul, scuturând copaci, case, bicicliști, mașini și trecători. Se auzeau țipete și vaiete de peste tot, lupii urlau în pădure. Nori negri au spart geamurile autorului, suflați de un vânt năprasnic. Gotsche stătea nemișcat în fața manuscrisului. Tocmai începuse un nou paragraf. Minutarul orologiului se învârtea rapid, de parcă fugea de secundar într-o cursă pe viață și pe moarte. Trebuie să recunosc că m-am speriat, așa că mi-am băgat capul pe crăpătura sertarului. De aici îl vedeam pe Gotsche scriind. Fața i se schimba în mare viteză. Era când bebeluș, când bătrân, când îndrăgostit, când în cărucior, la școală la biserică, la armată la război, când prizonier. M-a înspăimântat ce am văzut, așa că m-am refugiat în pagina 22. Era pagina mea preferată, jucam șotron

cu mama. Încercam să sar, dar inevitabil cădeam lat. Mama mă lăsa să câștig. Așa am simțit gustul victoriei pentru prima dată. Le-am dat de știre tuturor care au vrut să mă asculte. Câștigasem și acel sentiment mi se potrivea de minune.

Mai era și incidentul de acum cinci veri. Dormeam, când totul a început să se miște în jurul meu. Era un cutremur care zgâlțâia casa din temelii și răsturna mobila. În biroul lui, Gotsche scria cu propriul lui sânge. Intrase în competiție cu forțele naturii, ca și cum trebuia să ajungă la capătul paginii, înainte ca să se potolească cutremurul. Dintr-o dată, podeaua s-a crăpat, dulapul a fost trântit de perete, ușa dulapului s-a deschis, dând la iveală un seif de oțel. Nici acesta nu a rezistat prea mult forțelor naturii. S-a deschis. O mulțime de plicuri roșii au început să zboare prin cameră, apoi afară prin fereastra spartă. Numai un singur plic solitar a rămas plutind deasupra scriitorului. Într-un târziu a aterizat direct pe manuscris. Din el a apărut o scrisoare îngălbenită de vreme și o fotografie care părea făcută cu mult înaintea războiului. Reprezenta fața unei tinere, nici frumoasă, dar nici urâtă. Să fi fost o iubită, o logodnică, o aventură sau o relație de dragoste? Gotsche a luat scrisoarea și a copiat-o pe pagina 123. În roman, eu primesc scrisoarea de la o admiratoare tânără, pe care o iubeam, dar ea iubea pe altul. De altfel scrisoarea nu era adresată autorului meu, Edwin Gotshe, ci unui anume Burwitz, și dădea pe dinafară de amănunte sexuale

legate de pasiunea unui cuplu care nu-și putea potoli dorința, deoarece cei doi erau despărțiți de mii de kilometri distanță și sute de obstacole și impedimente. În scrisoare autorul Edwin Gotsche a șters de peste tot numele Burwitz și l-a înlocuit cu Edwin.

Mă tot uitam la Gotsche. Încercam să-l deslușesc, trebuia să existe o înțelegere deplină între autor și personajele sale. Ei bine, în cazul nostru nu era. Voiam să știu de ce dracu' a ales să-și consume viața scriind despre mine. De ce? Cam ce aveam în comun, el și cu mine? Tare aș fi vrut să aflu dacă eram o pură invenție sau chiar trăise tot ce îmi punea mie în cârcă. Și dacă nu, atunci cine să fi fost sursa lui de inspirație? Un clovn de la circ, un bolnav psihic, vreun unchi, văr, nepot sau un simplu pasager dintr-un tren de noapte? Stai, poate era vorba de un monstru grotesc care-i răsărea în cale de fiecare dată când închidea ochii și se abandona somnului?

O dată a uitat plicul cu fotografia pe birou. Nu era nici o scrisoare. Femeia din fotografie, nici frumoasă, nici urâtă, era îmbrăcată într-un costum verde de alpinist. Se pregătea probabil să escaladeze muntele din spatele ei. Pe verso era scris cu creionul *Iubita mea fiică, Tilly*. Oare ea mai trăiește în realitate sau doar în imaginația lui? Probabil că el scria pentru ea și, dacă romanul vreodată va vedea lumina tiparului, îi va fi cu siguranță dedicat ei, chiar pe pagina 5, după titlu, va fi scris *lui Tilly Gotsche, cu toată dragostea*.

Într-o seară am simțit că nu mă mai pot controla. Eram prea dornic să-mi cunosc destinul. Era deja 1 noaptea și Gotsche nu scrisese nici un cuvânt. Se tot ridica la fiecare oră ca să se ușureze în chiuvetă. Cine știe ce boală îl chinuia. Am așteptat ca el să se așeze din nou în fața manuscrisului. A adormit după o oră în care a umplut o pagină întreagă cu numele Tilly. Când, în sfârșit, l-am auzit sforăind, am știut că sunt liber să parcurg romanul chiar de la prima pagină.

Capitolul 1

Începe prima viață a eroului nostru. Hai să-i urmărim povestea de la naștere la moarte. Eroul nostru nu era o creatură comună și, fără doar și poate, a fost ales pentru o viață extraordinară.

Pune degetul pe hartă și lasă-l să voiajeze de la sud la nord. El va trece peste orașe, sate, lacuri, munți, câmpii și iarăși orașe și sate. Se va opri brusc pe o plajă spălată de valurile unei mări întunecate și pline de spumă. De partea cealaltă a mării e o altă lume. Acolo trăiesc uriași cu părul ca soarele, care provin dintr-un neam de navigatori. Alte obiceiuri, alte gânduri, altă limbă. Numele lor sună altfel. Imaginează-ți că te trezești lângă o nevastă pe care o cheamă Freya, ai un fiu Gorm, un prieten Arne, un coleg de muncă Bo sau un șef Mathe. Au devenit o națiune sub regele Dan, credeau cu tărie că *Amleth* va răzbuna moartea tatălui său și mai credeau că împăratul în fundul gol poartă, de fapt, hainele cele mai scumpe. Degetul face stânga împrejur și se retrage pe hartă vreo 70-80 de km spre sud-vest. Ajunge la

o pădure densă și întunecată, marcată pe hartă ca Pădurea Gemenilor. Pini, fagi, stejari erau înlănțuiți unul de celălalt, ca și cum se îmbrățișau. Oricât și-ar fi dorit, degetul nu era capabil să pătrundă în interior. Nu era nici drum, nici cărare, așa că degetul se tot învârtea în cercuri în jurul pădurii. În fine, găsește o deschidere. Ajunge într-un labirint întunecat, care se oprește în fața unei porți de lemn pe care scrie *Bine ați venit*. Acela e orașul în care s-a născut Ludbert Keller, eroul nostru. Când ieși din întunericul pădurii, ești atacat de lumina soarelui, care te orbește. Orașul construit în mijlocul pădurii acum o mie de ani izola populația de restul țării. Nimeni nu putea intra sau ieși dacă nu trăia în oraș. Astfel că locuitorii orașului credeau că sunt singurele ființe pe lume.

Degetul își continua voiajul printre străzi medievale strâmte, dar bine întreținute. Casele de lemn puteau servi ca ilustrații pentru basmele fraților Grimm.

Degetul se oprește brusc în fața unui castel medieval. În pivnițele lui au fost torturați și executați ereticii care s-au împotrivit puterii. Turnul înalt de cărămidă a fost martorul multor aruncări în gol ale orășenilor care n-au mai putut suporta mizeria, boala, nefericirea. Degetul dădu ocol castelului ca să ajungă la intrarea în orașul vechi, fortificat cu ziduri înalte care separau două lumi, cea din trecut de cea de acum. În centrul vechi, o catedrală gotică și amenințătoare își arunca

umbra pe fiecare cartier al orașului, în funcție de oră și anotimp. Deodată, degetul își acceleră voiajul: piața, poliția, primăria, școala, spitalul… ceva nu era în regulă, ceva părea curios, nelalocul lui. Nu se vedeau bărbați. Nici pe străzi și nici pe ferestrele caselor. Părea un oraș locuit de femei, copii și bătrâni. Unde erau bărbații? Ah, da. Acolo unde erau de secole. La război.

Dintr-o casă se auzi un țipăt de durere. Nici un om nu ar zbiera așa. O fi vreun monstru, o bestie diabolică, o creatură din iad. Unde era casa asta și cine urla așa? Degetul se precipită pe străzi și prin cartiere din ce în ce mai stranii și mai întortocheate. Cu cât se îndepărta mai mult de centrul orașului cu atât se apropia de țipătul gutural. Era vocea unei femei. Venea dintr-o casă de lemn. Fațada era cea a unui magazin pe care scria *Casa cu vinuri – Keller.* La etaj locuia familia proprietarului. De acolo veneau urletele. La căderea nopții se aprinse în geamul de sus o lumânare, semn că cineva în casă stătea să nască. Era stinsă o dată cu primii zori. Lumânarea s-a aprins cinci zile la rând, dar țipetele nu s-au oprit, ca și cum durerea, o dată intrată în casa cu vinuri, nu vroia s-o mai părăsească nici pentru o clipă.

Emmeline Keller era în plin travaliu. Mică de statură, la vreo 21 de ani, cu părul lung și blond, doi ochi mari și spălăciți, două brațe puternice și lungi, care se terminau în două mâini tari ca piatra de atâta frecat și cărat butoaiele cu vin.

Emmeline purta în pântec o namilă de prunc. În ultimele luni ale sarcinii nici n-a mai putut să se ridice din pat. Femeile orașului dădeau din cap și se tot minunau. Cine să mai fi pomenit vreodată așa ceva! Și acum, după o eternitate de travaliu, pruncul tot nu ieșea din corpul bietei femei, care era sfâșiată de o durere pe care nici o ființă umană n-ar fi putut s-o cauzeze sau n-ar fi suportat-o. În fața patului Emmelinei, cele două moașe fierbeau apă întruna și o acoperau pe biata Emmeline cu comprese. De când erau ele pe pământ, nu mai văzuseră așa ceva. Medicul orașului era pe front, așa că viața bietei femei depindea de ele. Moașele erau surori gemene, Anna și Liese, dar cei din oraș le strigau Anneliese, oricum nimeni nu reușea să le deosebească. Și acum, la 50 de ani, arătau la fel, una era copia fidelă a celeilalte. Ceea ce le diferența se afla sau nu se afla în gurile lor. Anna avea toți dinții de sus, dar îi lipseau în totalitate cei de jos, pe când Liese îi avea pe cei de jos, dar nu avea nici unul în partea de sus. Râdeau oamenii de ele, cică, de le-ai da un ciolan să muște, ar putea s-o facă numai dacă le-ai pune împreună. Nici ele n-au dormit de o săptămână, dar acum o zi au chemat femeile din oraș și preotul să stea la căpătâiul Emmelinei cu burta ei care crescuse până la tavan și urma să explodeze. Femeile șușoteau între ele, din când în când tamponau sudoarea femeii, care literalmente ardea în pat. Acelea care erau bune la aritmetică, numărau lunile de când Rupert Keller, soțul Emmelinei,

venise în permisie de pe front pentru trei zile. S-a întâmplat de Crăciun. Acum era sfârșitul lui septembrie. Așa că zvonurile zburau de la o femeie la alta, lista potențialului tată creștea de la un moment la altul. Chiar și eminența sa preotul Vogel se afla pe listă la loc de onoare. Se știa prea bine că Vogel, cum spunea și numele lui, care înseamnă pasăre, zburase de la o femeie la alta să le învețe Tatăl Nostru în plăcere și satisfacție.

Toată această vorbărie o deranja cumplit pe Văduva Gisela, o bună prietenă a Emmelinei, care trăia în partea opusă a orașului. Aflase secretul chiar în clipa în care își dăduse seama că Emmelina era însărcinată. Aceasta i-a spus Giselei: „Te rog să păstrezi secretul, orice ar fi. Copilul nu e a lui Rupert, care orișicum era beat tot timpul permisiei. E al altuia. Nici măcar nu știu cum se numea. În ianuarie trecut, ții minte gerul teribil. Era așa de frig, că și animalele ieșiră din pădure și se aciuiră pe lângă casele încălzite. Căprioare, vulpi, lupi, bufnițe, mistreți, ciocănitoare dârdâiau de ziceau că le sosise sorocul. Omul a bătut la ușa mea. Eu, ca o bună creștină ce sunt, m-am grăbit să-i deschid și să-l ajut pe bietul de el, în uniformă, doborât de frig și vânt. Pe loc mi-am dat seama că era un dezertor. El nici nu s-a sinchisit să nege. Văzuse atâta moarte în război. Ce să-i mai pese lui! Fugise de la regimentul lui în plină ofensivă. Eu ce era să fac? I-am dat supa de pe foc și o bucată de pâine coaptă în acea dimineață. Apoi i-am luat hainele ca să i le usuc lângă

foc. Ei, de mult nu mai văzusem trupul unui bărbat tânăr, viguros. El își ascundea erecția, dar se vedea clar că era excitat. Încă mai puteam excita un bărbat, mă bucuram în sinea mea. Atmosfera, căldura, amintirile m-au făcut să cad într-o somnolență plăcută. M-am trezit brusc din ea. El era deasupra mea, împingându-și erecția în gura mea. M-am luptat din răsputeri. El m-a lovit. Loviturile, una după alta, m-au anesteziat. Apoi a intrat în mine gâfâind ca un bivol. Eu nu m-am mișcat nici un centimetru. Parcă i se întâmpla altei femei, nu mie. Când și-a dat drumul a urlat ca o bestie. L-am împins din mine, dar el continua să vină. Mi se părea că patul era acoperit de sperma lui care creștea și eu mă înecam în ea. Fusese un coșmar sau un viol, nici azi nu mi-e clar. Tot ce știu e că m-am sculat și m-am dus să mă spăl cu apa dintr-un lighean. Trebuia să scap de el, altfel aveam să dau naștere unei ființe blestemate. M-am frecat cu peria de sârmă până a dat sângele, care zile întregi a tot continuat să curgă. Luna următoare sângerarea n-a mai pornit. Eram gravidă."

În camera minusculă cu tavan jos, femeile își pierdură răbdarea. Între o naștere și o înmormântare preferau înmormântarea, că acolo era mâncare și băutură din belșug. Văduva Gisela stătea mai într-o parte. Femeile nu voiau să se molipsească de ghinion. Nu numai că i-a murit bărbatul, dar nici n-a fost capabilă să dea naștere unui copil, semn că fusese pedepsită de

Dumnezeu pentru că a mușcat din mărul diavolului. Așa că oricine o atingea se molipsea de ceva legat de ea. Ar fi putut fi infertilitate sau, mai rău, singurătate. Cu toate că se zvonea prin oraș că, în nopțile lungi de iarnă, demonii petreceau în casa Văduvei. După ce mâncau și beau, o luau la dans și după ce se stingea lumina, Văduva se culca cu doi-trei draci deodată. Martori credibili îi văzuseră în zori părăsind casa cântând. După, ea ieșea în oraș acoperită de broșe, brățări și inele cu capete monstruoase, dar, cum erau din aur sau platină, celelalte femei se înverzeau de invidie. Ce mai, demonii erau darnici.

Anna și Liese erau cronicarii orașului. Anna era responsabilă de noii născuți, Liese de morți. Cunoșteau întreaga populație a orașului și asta până înapoi în secolul al XII-lea. O particularitate a gemenelor era că una completa propoziția celeilalte. Deodată Anna remarcă: „Uitați-vă la Emmeline". „S-a liniștit", adăugă Liese. „Nu mai țipă", spuse Anna, „dar nici nu mai respiră", continuă Liese. O tăcere grea se lăsă peste cameră. Nu se mai auzea nici un sunet nici din interior, nici din exterior. În pădurea alăturată, animalele se cocoțaseră în copaci ca să se holbeze la ce se întâmpla în casă. Nu se simțea nici o adiere, nu se mișca nici o frunză. Nimic. Totul era tăcere. Încet, moașele ridicară cearceaful de pe corpul Emmelinei. Întâi se văzură câteva pete de sânge negru, apoi, ca apa care sparge barajul, ieșeau valuri de sânge roșu. Ca petrolul din pământ țâșnea

sângele spre tavan, împrăștiind femeile înfricoșate în toate colțurile camerei. Una strigă: „ăsta nu e sânge, e zeama iadului". Cele două moașe potriviră forcepsul și începură să tragă din răsputeri, ca pescarii care se chinuie să scoată o balenă din marea învolburată. Emmeline părea hipnotizată și nu scotea nici un sunet, nici când pruncul și-a făcut în cele din urmă apariția. Într-adevăr era uriaș. Avea păr negru și stufos. Ca orice mamă, Emmeline numără degetele de la mâini și de la picioare. Brusc se opri și își privi băiatul. Era înspăimântată. Câteva femei o zbughiră afară, una intră în convulsii și vomită. Preotul se ruga făcându-și crucea, iar altele dădură din mâini ca să alunge spiritele rele care sosiseră în orașul lor împreună cu noul născut. Ditamai băiatul, care mai târziu a fost botezat pe numele Ludbert, se născuse cu o cocoașă pe stânga, cu capul lipit de umărul drept, cu piciorul stâng mai scurt decât celălalt și cu un braț drept care se termina la cot într-o mână cu cinci degete. Era un monstru sau o creatură sosită de pe altă planetă, timpul va decide. Totuși avea ochii mari și luminoși, o gură frumos conturată și roșie și o piele de un alb strălucitor. Când s-a născut, Ludbert n-a plâns ca toți bebelușii, ba din contră, râdea în hohote. Se îneca râzând. Ca și cum își bătea joc de toți cei care fuseseră martori la o naștere cum n-a mai fost și cum nu va mai fi vreodată. Anna și Liese au spălat pruncul și l-au pus la sânul mamei, care stătea nemișcată într-o stare de confuzie și oroare.

Toți se minunară să vadă pruncul luând în gură sfârcul fără să ezite și să sugă din el cu atâta ardoare, de parcă ar fi făcut-o deja dinainte de a fi fost născut. Asta nu era totul. Ludi se născuse cu gura plină de dinți și cu o limbă care-i ajungea mai jos de bărbie. El sugea zgomotos, ca și cum sfârcul mamei îi aparținea lui și numai lui. Când îi cădea câte o picătură din gură, o lingea de zor de pe sânul mamei, ca și cum nu voia sub nici un chip să piardă vreun strop. Văduva Gisela observă, probabil datorită experiențelor cu dracii, că sfârcurile Emmelinei erau erecte, ca și cum tocmai fusese iubită de un amant feroce. Văduva își făcu cruce pe loc, semn că suspiciunea ar fi putut fi purul adevăr.

Chiar și la vârsta de numai o oră, Ludbert părea un vizitator de pe o planetă îndepărtată, care s-a întors în locul unde mai trăise o dată, poate sub o altă formă, ca o altă creatură cu un alt destin. Sugea și sugea. Nu i-a mai dat drumul sfârcului iubit timp de ore în șir. Toți cei are au fost acolo nu vor uita momentele acelea niciodată. Toți au fost afectați. O femeie a căzut la pat, alta și-a pierdut memoria și alta s-a cocoțat într-un copac și se credea ciocănitoare. Preotul Vogel s-a închis în biserică săptămâni întregi și a refuzat s-o deschidă, chiar și în zilele de duminică. Anna și Liese au jurat că nu vor mai practica meseria de moașă, o femeie a refuzat să se mai culce vreodată cu soțul ei de frică să nu rămână însărcinată și să nască un monstru, alta a fost văzută prin

fereastra casei ei mergând în patru labe și lătrând. Cât despre Văduva Gisela, ei i s-a oprit ciclul așa deodată, chiar dacă avea doar 29 de ani. Așa s-a încheiat și visul de a mai avea copii, poate cu un alt soț.

De când s-a născut, Ludi nu se mai dezlipea de sânul mamei sale. La început Emmeline nu ieșea din casă, terorizată de zvonurile care circulau pe seama fiului ei, cum că ar fi trimisul diavolului. Cică și-a împrăștiat demonii în diferite forme. Lucifer, maestrul deghizării, s-a furișat în corpul pocit al fiului ei, ca să distrugă tot ce-i iese în cale. Noroc că preotul Vogel, în noaptea nașterii, a fugit din cameră rupând pământul, uitându-și Biblia pe masa din dormitor. Așa că, noapte de noapte, cu Ludi la sân, Emmeline a citit și a tot rumegat despre diavol. În Cartea lui Iov era scris că Satana vine din Hades, un tărâm de apoi, în care într-o zi vom ajunge cu toții. Apoi, din povestea lui Iacob, a înțeles că nu diavolul îi face pe oameni să păcătuiască. Fiecare este ispitit și momit de propria sa poftă. Mai târziu femeia a aflat că Isus a murit pe cruce ca să dezarmeze puterile Satanei. Diavolul e un spirit inseparabil legat de Dumnezeu. Cum să crezi într-un Dumnezeu atotputernic dacă nu ar exista diavolul, adversarul în fața căruia Dumnezeu își etalează ura. Prin diavol se destăinuie suferințele fizice și psihice ale Creației. Tot citind, biata femeie a ajuns la concluzia că diavolul vrea să facă din Ludi al ei țapul ispășitor.

După ce a avut această revelație, mama se gândi că sosise vremea să-și scoată fiul la lumină. Cu Ludi lipit de sânul ei, Emmeline ieși mândră în văzul tuturor pe străzile orașului, care însă erau pustii. Ai fi zis că bântuia ciuma în oraș. Adevărul e că oamenii se ascundeau în casele lor. Își făceau o puzderie de cruci și înșirau toate rugăciunile pe care le știau încă de când erau copii, ca să-l alunge pe Cel Rău. Emmeline îl muta pe Ludi de la un sân la altul, gândindu-se că toți acei oameni vor să-i facă rău fiului ei, care, ori de câte ori se dezlipea de sânul ei ca să mai respire, se punea pe râs. Unul zgomotos și voios, ca și cum ar fi descoperit ceva atractiv, ceva frumos. Ludi râdea așa cum alții respirau. Cei care fugeau din calea lui erau urmăriți de acest râs, ziceau ei, diabolic, le pătrundea pe sub piele, ca apoi să răsune în ei. Cei care aveau curajul să-l privească observau cum râsul îi provoca lui Ludi diferite expresii, ba era clovn, ba era judecător, sau pur și simplu jubila când vedea oameni și mai ales copii.

Câteodată, ca să scape de bârfe, răutăți și de gândurile rele ale celor din oraș, Emmeline se refugia în pădure. De când era fetiță știa acea potecă ascunsă care ducea la un loc secret știut numai de ea. Acolo, pe un bolovan imens, își așeza pruncul, apoi se întindea pe pământul moale acoperit de mușchi, ca să se odihnească. Nu trecea prea mult timp până ce animalele apăreau unul după altul și se opreau în jurul pruncului care nu dădea nici un semn de frică.

Un lup, o căprioară, un elan, chiar și o bufniță, parcă ascultau cu atenție respirația pruncului, ca pe un fel de cântec care te face să plângi pentru că îți amintește de vremuri trecute și fericite. Într-una din aceste dăți, Emmeline și-a deschis ochii chiar la timp să observe o căprioară. Aceasta se aplecase peste copil și îl mângâia cu limba peste față. Emmeline s-a gândit pe loc că era ca în Biblie, când un profet l-a uns cu ulei pe Alesul Domnului. Așa a devenit David rege. Tot așa devenea Ludi o ființă specială.

ALEXANDER HAUSVATER

Născut în București, a părăsit de mic România, împreună cu părinții săi, stabilindu-se în Israel. A studiat literatură, teatru și științe politice la Universitatea din Tel Aviv, apoi la Dublin, unde a urmat cursuri de scriere dramatică. A debutat în 1971 ca regizor, în Dublin.

În Canada și în SUA a regizat peste 150 de spectacole de teatru, operă, pantomimă și a fost distins cu numeroare premii.

A predat la universități de prestigiu din Canada, Statele Unite, Rusia și România.

A făcut teatru radiofonic și tv, a scris cărți, scenarii pentru film și scenă.

După 1989 a fost invitat să monteze în România la teatrul Odeon *…au pus cătușe florilor* de Fernando Arrabal (1991). De atunci a regizat nenumărate spectacole în România, în Europa și în Israel.

A fost distins cu numeroase premii, printre care Regizorul Anului în Canada, Premiul UNITER pentru întreaga activitate și, cel mai important, Ordinul Național „Steaua României" în grad de Cavaler.